

[Gert Petersen]

sterer. Må jeg minde om, at Helmut Schmidt – som udenrigsministeren, sidst vi drøftede disse sager, citerede med så stor begejstring – netop har udtalt til Washington Post, at han ikke er overbevist om, at Reaganregeringen forhandler seriøst i Genève ved disse forhandlinger, og at han vil se bevis på god tro fra amerikanernes side, før han vil kunne underskrive udstationering af raketter, altså under den forudsætning, at forhandlingerne bryder sammen.

Jeg deler helt den opfattelse. Jeg mener heller ikke, at der forhandles seriøst, og jeg mener ikke, at det vil komme til seriøse forhandlinger fra amerikansk side, hvis ikke en række af NATOs medlemsstater nu siger fra over for Reagans forhandlingstaktik. I forvejen er Grækenland brudt ud af den kredtirkel, som andre tumler rundt i som forvirrede høns. Hvis Danmark følger efter og bryder ud, vil flere med sikkerhed følge efter.

Selv om vi er et lille land, hviler der et umådeligt ansvar på os. Selv om der er nuancer i det af socialdemokratiet, af hr. Lasse Budtz fremsatte dagsordensforslag, som jeg selv ville have formuleret anderledes, så mener jeg, at den er et bidrag til, at Danmark kan øve en sådan indsats, og jeg vil derfor anbefale at stemme for det pågældende dagsordensforslag.

Arentoft (FP):

Så har vi igen en udenrigspolitisk debat i folketinget, hvor vi som ved alle tidligere udenrigspolitiske debatter fører os frem, som om vi var en supermagt. Stod det til os, ville vi gerne gøre alle mennesker i hele verden til danskere. Tænk blot på Grønland, hvor vi, på trods af at grønlænderne er et naturfolk, har forsøgt at gøre dem til danskere i en håndevending, eller tænk på for nogle år siden, hvor vi ville have indført danske lønninger i Ø.K.s virksomheder i Sydafrika.

Selvfølgelig kan vi ikke isolere os, og meget af det, der foregår rundt om i den store verden, har jo både direkte og indirekte indflydelse på vor egen hverdag.

Lad mig først nævne Øst-Vest-forholdet, hvor vi er kommet til at ligge midt mellem stormagterne på verdenskortet. Før og under sidste verdenskrig lå vi lidt mere til siden, ude i flanken. Dengang var det Holland, Belgien og Frankrig, der lå imellem de store

lande: Tyskland og England. Men vi kan ikke flytte Danmark på verdenskortet, og vi har valgt side, og vi har tilsluttet os forsvarsalliancen NATO, og det er ganske naturligt, da vi helt klart er et af de vestlige demokratier. Derfor skal vi også som NATO-medlemmer være solidariske med de andre 15 NATO-lande og opfylde vore forpligtelser.

Øst-Vest-forholdet er i de senere år blevet belastet af stadig flere elementer og begivenheder, som udenrigsministeren sagde. Det er jeg enig i. Her skal jeg blot nævne INF, som vi siden november sidste år allerede har debatteret flere gange. Det vil jeg gerne komme tilbage til lidt senere. Jeg vil hellere tage en anden sag op, der angår os nok så meget, og som faktisk foregår lige uden for vor dør.

Det er de sovjetiske krænkelse af svensk og norsk indre territorialfarvand. Affærerne er velkendte, og jeg synes, der er grund til at rose statsminister Poul Schlüter for hans klare udtalelser om det danske syn på sådanne krænkelse. Det er da betydelig bedre, at Pravda skælder vores statsminister ud for at udtrykke en klar og utvetydig holdning, fremfor at vor tidligere statsminister, hr. Anker Jørgensen, adskillige gange er blevet rost i høje toner i samme partiorgan, når han og hans parti foretager de mærkværdigste koventninger i dansk sikkerheds- og udenrigspolitik.

Det kan ikke undre, at et kendt DKP-medlem, hr. Ib Nørnlund, er med til at nedgøre den svenske kommissionsrapport. Men at en tidligere minister, som tilhører det største parti i Danmark, som har været med til at stå inde for dansk sikkerheds- og udenrigspolitik i over 30 år, skal være med til at nedgøre og latterliggøre en sådan rapport, mener jeg kan give anledning til alvorlig bekymring.

Danmark har fordømt invasionen i Afghanistan. Det var interessant at høre i TV-Avisen i forgårs, tirsdag den 24. maj, en engelsksproget udsendelse fra Moskva Radio, der roste de afghanske frihedskæmpers kamp mod de sovjetiske angrebsstyrker, der blev betegnet som banditter. Det blev senere oplyst, at den pågældende medarbejder ved Moskva Radio havde fået en påtale, og dagen efter fik vi at vide, at han var forsvundet. Det forlyder endnu ikke, om han selv har fjernet sig, eller om han sidder i Sibirien.